

Στην αποθήκη του γεωργού

/ [Πεμπτούσια](#)

image not found or type unknown



[sporakia_titos_2](#)

Η αποθήκη του σπιτιού του γεωργού ήταν μεγάλη, πολύ μεγάλη. Εκεί μέσα μπορεί να έβρισκες ό,τι ζητούσες: μήλα, κρεμμύδια, καλαμπόκι, σακιά με σιτάρι. Στους τοίχους γύρω-γύρω κρέμονταν παλιά παιχνίδια, καπέλα για τον ήλιο και τη βροχή, ρούχα παλιά και τριμμένα· ένα σχεδόν κατεστραμμένο και μάλλον άχρηστο καροτσάκι ήταν πεταμένο σε μια γωνιά μαζί με πολλά μικροπράγματα, που τα φύλαγαν και δεν τα πετούσαν, μόνο και μόνο επειδή έκρυβαν αναμνήσεις από τα πρώτα χρόνια της Μαρίας και του Νίκου, του αδελφού της, που ήταν μαθητές του κυρίου Αριστείδη. Τις βροχερές μέρες του φθινοπώρου η πόρτα της αποθήκης άνοιγε συχνά, αφήνοντας έτσι τα δυο αδελφάκια να γλιστρήσουν μέσα και να επισκεφθούν το αγαπημένο τους βασίλειο.

Εκεί η φαντασία τους έπαιρνε σάρκα και οστά, γινόταν πραγματικότητα· ντύνονταν με τα πιο παράξενα ρούχα και με κάτι αστεία καπέλα κι έπειτα οπλίζονταν με κάποια παλιά μπαστούνια κι άρχιζαν να πολεμούν με φανταστικούς εχθρούς. Κάποιες φορές ο Νίκος ξεκρεμούσε ένα παλιό καριοφίλι από τον τοίχο κι άρχιζε τον πόλεμο μ' ανύπαρκτους εχθρούς... μπαμ... μπουμ...

[2a_paidia](#)

Άλλες φορές τα δύο αδελφία γονάτιζαν στους σωρούς του σταριού, που είχαν συγκεντρωθεί στην αποθήκη, κι έπιαναν με το χέρι τους πολλούς σπόρους. Ήταν τόσο διασκεδαστικό να τους αφήνουν να γλιστρούν σιγά-σιγά απ' την παλάμη τους. Άλλοτε πάλι ο Νίκος έβαζε ένα σπυρί σιτάρι στο αριστερό του χέρι κι έπειτα απότομα το πετούσε με το δεξί, έτσι που το σποράκι πεταγόταν στο πρόσωπο της Μαρίας. Εκείνη φώναζε κι η μάχη εξακολουθούσε με φωνές και γέλια, ώσπου ο ένας ή ο άλλος το έβαζε στα πόδια.

Ένα βράδυ, τα σποράκια, οι φίλοι μας, άκουσαν τον αέρα που φυσούσε δυνατά κι έβρεχε από πολλή ώρα. Νόμιζε κανείς πως η σκεπή της αποθήκης θα σηκωνόταν ολόκληρη.

-Είναι ο άνεμος που έρχεται βαρυφορτωμένος με σύννεφα και υδρατμούς από το πέλαγος, είπε ο Σοφός. Θα 'χουμε για πολλές μέρες αυτό το κακό και τη νεροποντή. Και φοβάμαι πως, αν οι γεωργοί θελήσουν να πιάσουν δουλειά, θα πρέπει να περιμένουν πολλές μέρες.

Μόλις ο Σοφός είπε αυτή την κουβέντα, ο Ποιητής σιγοσφύριξε ένα τραγουδάκι:

Ξέσπασε ο άνεμος
δυνατός πολύ,
ξέσπασε ο άνεμος
κι άρχισε η βροχή!

Ενώ ο Συνετός ψιθύρισε κάποιες φιλοσοφημένες κουβέντες για τα οφέλη της βροχής.

Έτσι περνούσαν τη ζωή τους οι τρεις φίλοι μας. Τις νύχτες όμως κάτι διαφορετικό γινόταν. Μέσα στην αποθήκη συνάζονταν πολλά, μα πολλά ποντίκια, που έκαναν έναν τρομερό θόρυβο. Τα σταράκια ξυπνούσαν ταραγμένα από τον ύπνο τους.

- Παλιοζώα, έλεγε ο Σοφός, αφήστε μας επιτέλους να κοιμηθούμε. ή μήπως σας ήρθε η όρεξη να μας φάτε;

Image not found or type unknown

Μα και κάποιους άλλους δεν άφηναν να κοιμηθούν τα ζωηρά ποντίκια· ήταν οι δυο εργάτες του κτήματος, που το δωμάτιό τους βρισκόταν κοντά στην αποθήκη. Έτσι, όταν το κακό με τα ποντίκια παραγινόταν, σηκώνονταν σιγά-σιγά και φώναζαν τον Αράπη, τον μεγάλο μαύρο γάτο. Αυτός, ευκαιρία ζητούσε, ερχόταν κοντά τους, γιατί καταλάβαινε πως ξεκινούσαν για κυνήγι. Πραγματικά, έπειτα από λίγο κατέβαιναν στην αποθήκη, φωτίζοντας τις σκάλες μ' ένα μικρό φαναράκι κι άνοιγαν απότομα την πόρτα. Ο Αράπης ορμούσε αγριεμένος μέσα κι όποιο ποντίκι βρισκόταν μπροστά του δε γλίτωνε από τα νύχια του. Έτσι, μετά από κάθε τέτοια επιχείρηση, πολλά θύματα έπεφταν στο πεδίο της μάχης, ενώ ο Αράπης, ο νικητής, γύριζε θριαμβευτικά να συνεχίσει και πάλι τον ύπνο του.

Εικόνες: Μαρίνα Ξυνού

%asterakia_2%